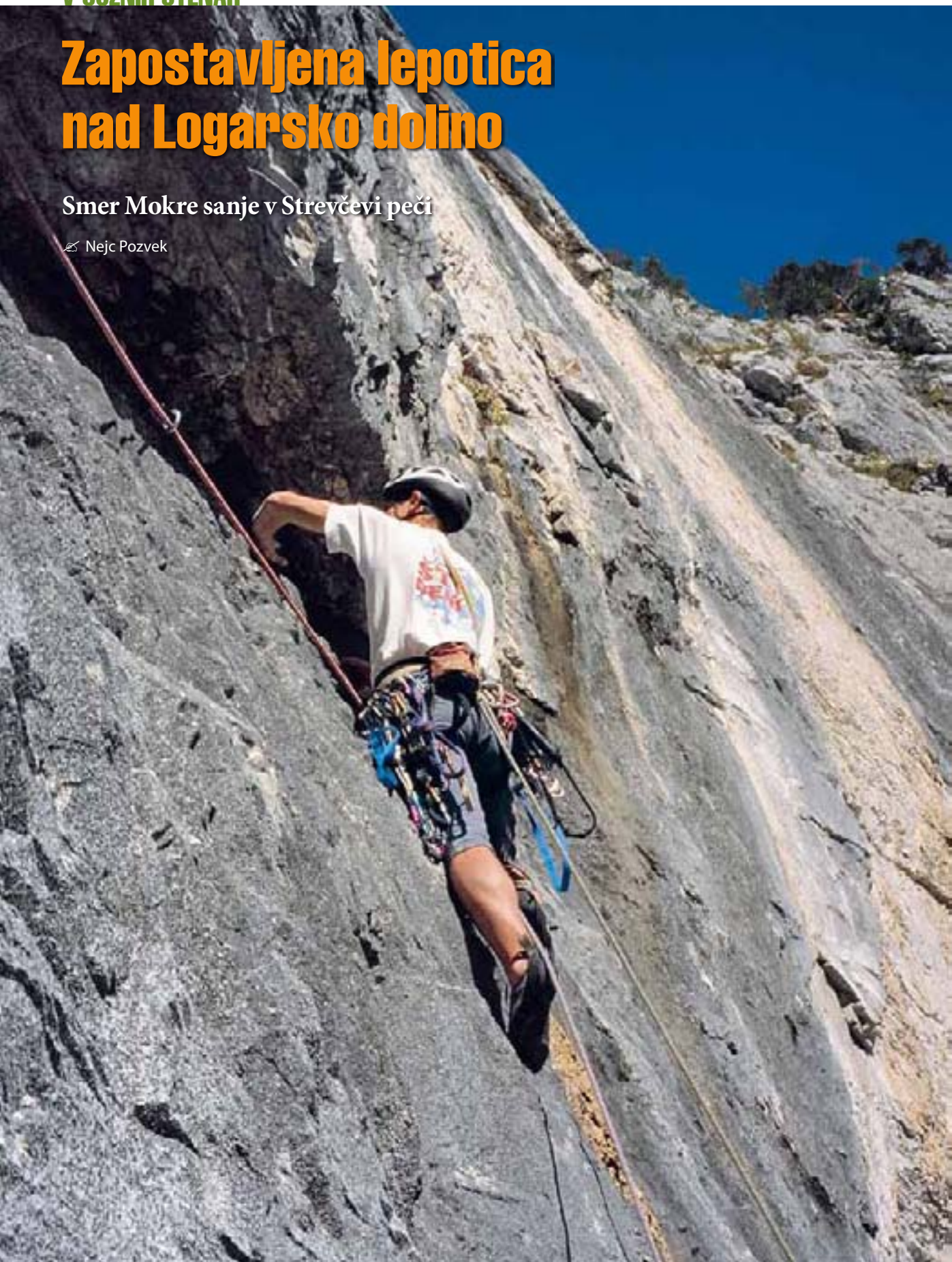

V JUŽNIH STENAH

Zapostavljena lepotica nad Logarsko dolino

Smer Mokre sanje v Strevčevi peči

✍ Nejc Pozvek

Andrej Grmovšek v devetem raztežaju FOTO: TANJA GRMOVŠEK

Logarska dolina je nedvomno eden izmed biserov slovenskega alpskega sveta. Podoba ledeniške doline je čudovita – svet se iz zelenih livad ob Savinji vzpenja v strm bukov gozd, vrh tega so poti posute z iglicami macesnov, še više pa se ruševje umika prepadnim skalam. In prav te drzne sive apnenčaste stene, ki zapirajo pogled proti sončnemu jugu, so velik izziv številnim alpinistom v vseh letnih časih. Njihova zimska podoba je navadno precej nedostopna, poleti pa nas prostranstva severnih ostenij vabijo v svoja senčna zavetja s svežino in hladno ter ostro skalo. Na robu pa, ni lepše nagrade, nas po uspešnem vzponu pozdravi sonce. A visoke, hladne stene Ojstrice, Planjave in Rink, kamor obiskovalcu doline pogled najprej in največkrat uide, imajo tudi svoje nasprotje. Ko se, navadno šele ob večernem povratku, ozremo po dolini navzdol, naš pogled ne more mimo s soncem ožarjenih Peči.

V Golarjevi peči so v devetdesetih letih nastale smeri Mali princ, Nebeški zvonovi in Zvezdica zaspanka, ki so precej trd oreh za proste ponavljavce. Njihove ocene se gibljejo med osmo in deveto stopnjo. Še danes, ko so se meje prostega plezanja že vzpele v nebo, doživijo komaj kakšen obisk letno. Podobno se godi tudi sosednji Strevčevi peči, kjer je v začetku tisočletja nastala smer Mokre sanje. Z Andrejem Grmovškom na čelu so si avtorji zamislili kar se da direktno preplezati skoraj pol kilometra visok amfiteater Strevčeve peči. Seveda čez gladke previsne plati ni šlo drugače kot s kakšnim svetrovcem. A kljub temu da smeri rečemo navrtana, svetrovcem še zdaleč ni dovolj za brezskrbno plezarijo. Pravzaprav so avtorji izvedli izvrsten kompromis – svetrovcem je toliko, kot jih mora biti, in so tam, kjer je dobro, da

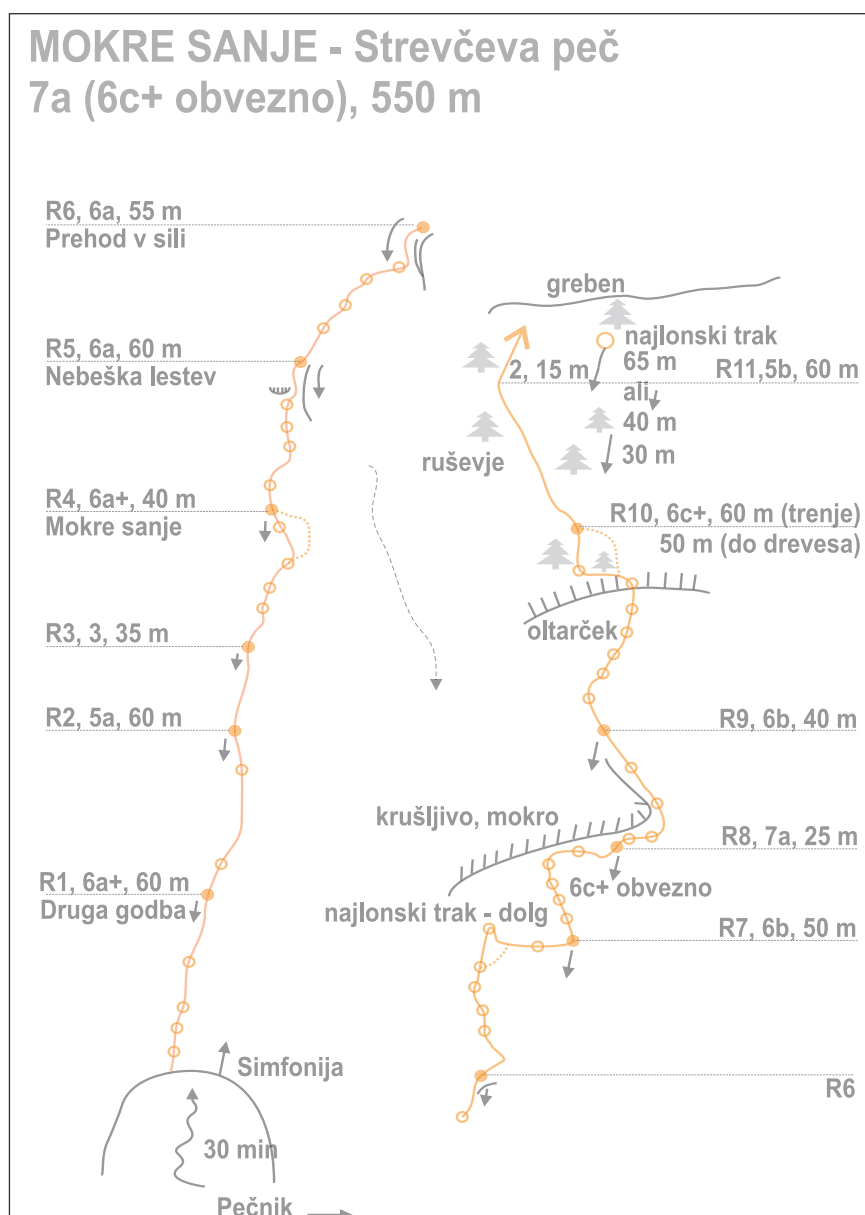
O PEČEH ...

Najvpadljivejši je ogromen amfiteater – stena Strevčeve peči, levo od nje je malce skromnejša, a bolj previsna Golarjeva peč, med plezalci verjetno najbolj poznana Klemenča peč pa se skriva v sosednji dolini. Jamnikove (tudi Jameljske) peči pa ne opazi skoraj nihče, saj je zelo zaraščena in za plezanje manj primerna. Te drzne, strme, a tople pečine, pripete v nedrja kucljev s precej nezavidljivo nadmorsko višino, v sebi skrivajo velike alpinistične zgodbe. Morda prav nič manjše kot njim nasproti stoječe, visoke, temne, severne družice.

Peči so, kot je že bilo mogoče razbrati, posebne predvsem zaradi svoje južne, sončne lege in relativno kratkega dostopa. Za plezanje sta nedvomno najprimernejši pomlad in jesen, pa tudi topli zimski dnevi ne zaostajajo. Poleti tam prebivajo kače, pa tudi vročina neznošno pritisne. Stene so zanimive tudi zaradi zapletene geologije (na meji med Karavankami in Savinjskimi Alpami), kar v grobem pomeni stik paleozojskih in mezozojskih kamnin – večinoma se mešajo razni apneneci in skrilavci.

Zgodovina plezanja v Pečeh ni zelo dolga. Seveda, prednost so sprva imele višje in vpadljivejše sosednje stene. Šele kasneje, v začetku osemdesetih let, ko se je tok alpinizma preusmeril k iskanju vse težjih linij, so te, prej ničvredne pečine postale zanimive. V nekaj desetletjih so plezalci, v glavnem s štajerskega konca, zmogli vse zanimive naravne linije, ki jih je možno preplezati s pomočjo tradicionalnih varoval. Najbrž ni treba posebej omenjati, da je pod veliko večino smeri podpisan Franček Knez. Nedavno so se Klemenče peči, ki je med vsemi nekako najudobnejša in prijazna nedeljskemu plezanju, lotili s svetri. Večinoma so prekrili že obstoječe linije, ki danes ponujajo lepo in varno plezanje od pete do osme stopnje.

Strevčeva in Golarjeva peč pa sta bili deležni manj obiska – v njihovih stenah je smeri manj, pa tudi skala ni povsod dobra.

RISALA: BARBARA ŽIŽIČ

Mogočni amfiteater Strevčeve peči FOTO: MATEJ ZORKO

so. Kjer obstajajo možnosti naravnega varovanja, zaman iščemo kos kovine, zavrtane v skalo, ki bi nam malce olajšal ali prihranil navijanje v glavi.

... IN MOKRIH SANJAH

Smeri sva se pred približno letom dni lotila s klubskim tovarišem Matejem Zorkom. Počakala sva na ugodno vremensko napoved, se v zgodnjem jutru zapeljala proti Logarski dolini in parkirala ob cesti malo naprej od gostilne Firšt – na mestu, kjer se vidi celotna stena in se hudourniška struga izpod nje priključi Savinji. Ta na videz nepomembni podatek nam lahko prihrani tudi kakšen zaplet. Nama bi ga vsekakor – nadvse enostaven dostop po osrednji grapi sva si močno podaljšala z izletom proti desni. Zdelo se nama je pač preveč enostavno, zato sva že v ranem jutru prelivala debele kaplje znoja, tlačila rosne, mehke trate in nabirala klope. Po izgubljeni uri sva se nato odločila za pravi, direktni dostop in se po dobrih petnajstih minutah že ogrevala v hladni senci pod smerjo. Vstop je nezgrešljiv – dobre oči

z lahkoto opazijo svedrovce v levem kotu na najvišjem delu melišča.

Nadaljevanje je bilo spodobnejše, a še zdaleč ne hitro. Prvi raztežaj je pripadel Ma-

”Še danes, ko so se meje prostega plezanja že vzpele v nebo, doživijo Peči komaj kakšen obisk letno.

teju – atletika in sopihanje nad mojo glavo sta napovedala trd boj. V stopnem 6a+ sta sledila dva lažja, položnejša raztežaja po mestoma drobljivi skali. V četrtem raztežaju, imenovanem Mokre sanje, naju je že grela majsko sonce. Sanje v lepem 6a+ k sreči niso bile mokre – v nasprotnem primeru bi bile plati praktično nemogoč zalogaj. Sledila je izjemno dolga Nebeška lestev (peti raztežaj, 6a), v kateri je treba pokazati kar nekaj spretnosti z nameščanjem varovanja, težave pa so zelo konstantne in naraščajo proti koncu. Polnih 60 metrov naju je pripeljalo

na skromno stojišče v "poppek" stene. Ne-dvomno gre za nekakšno središče velikega amfiteatra – Peč se nad nami strmo dvigne, celo prevesi, pogled navzgor nam razkrije le en možen prehod, Prehod v sili. Takšno ime nosi šesti raztežaj, ki je praktično vedno moker, skala drobljiva, v šestdesetih metrih se nabere hudo trenje, pridruži se mu še trpeč pogled na skromno varovanje... In tako so bile moje plezalske sposobnosti prvič v steni resno na preizkušnji. Raztežaj me je močno izčrpal, sonce se je neusmiljeno uprlo, smer pa se tu pravzaprav šele začne.

Matej je nadaljeval v zahtevni plošči težavnosti 6b, ki na koncu ponudi še zračno prečnico. Pridružil sem se mu na visečem varovališču pod najtežjim raztežajem. Dobro ogret sem se najprej lotil plošče, za katero je avtor predlagal 6c+ obvezno. In tudi je. Ko pa že misliš, da je najhujše za teboj, priplezaš pod grozeč strop, kjer te pričakajo gnili oprimki in majajoče luske. Skrajno previdno sem odtelovalil do dveh svedrovcev, ki sta naznanjala uspešen zaključek najtežjega raztežaja. Tudi Mateja je plezanje močno zdelalo, tako da sem bil znova na vrsti jaz. Smer krušljivo previsno zaporo obide na desni, nato pa se rahlo v levo pne izjemno lepa poč, a kaj, ko je v njej treba vseskozi opravljati precej vrtnarskih opravil. Prvič se mi je dogodilo, da so se na sivi skali, ki je iz metra v meter postaja vse bolj monolitna, poznali odtisi potnih rok. Matej mi je nato prepustil še zadnji težji raztežaj (6c+), ki je bil zame osebno najlepši v smeri. Izjemno lepe plošče, ki ponujajo tehnično zahtevno plezanje, so me pripeljale pod previsno zaporo (Oltarček). Smer jo preide v prečnici proti levi, kjer pa mi je precej ponagajalo trenje. Vpenjanje zadnjega svedrovca v steni mi je povzročilo silne preglavice. Brez pomislekov sem nato raztežaj zaključil (kakor je tudi priporočljivo) sede na velikem borov-

